ISSN 0132-4462.
№ 8 2006
СЕРПЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

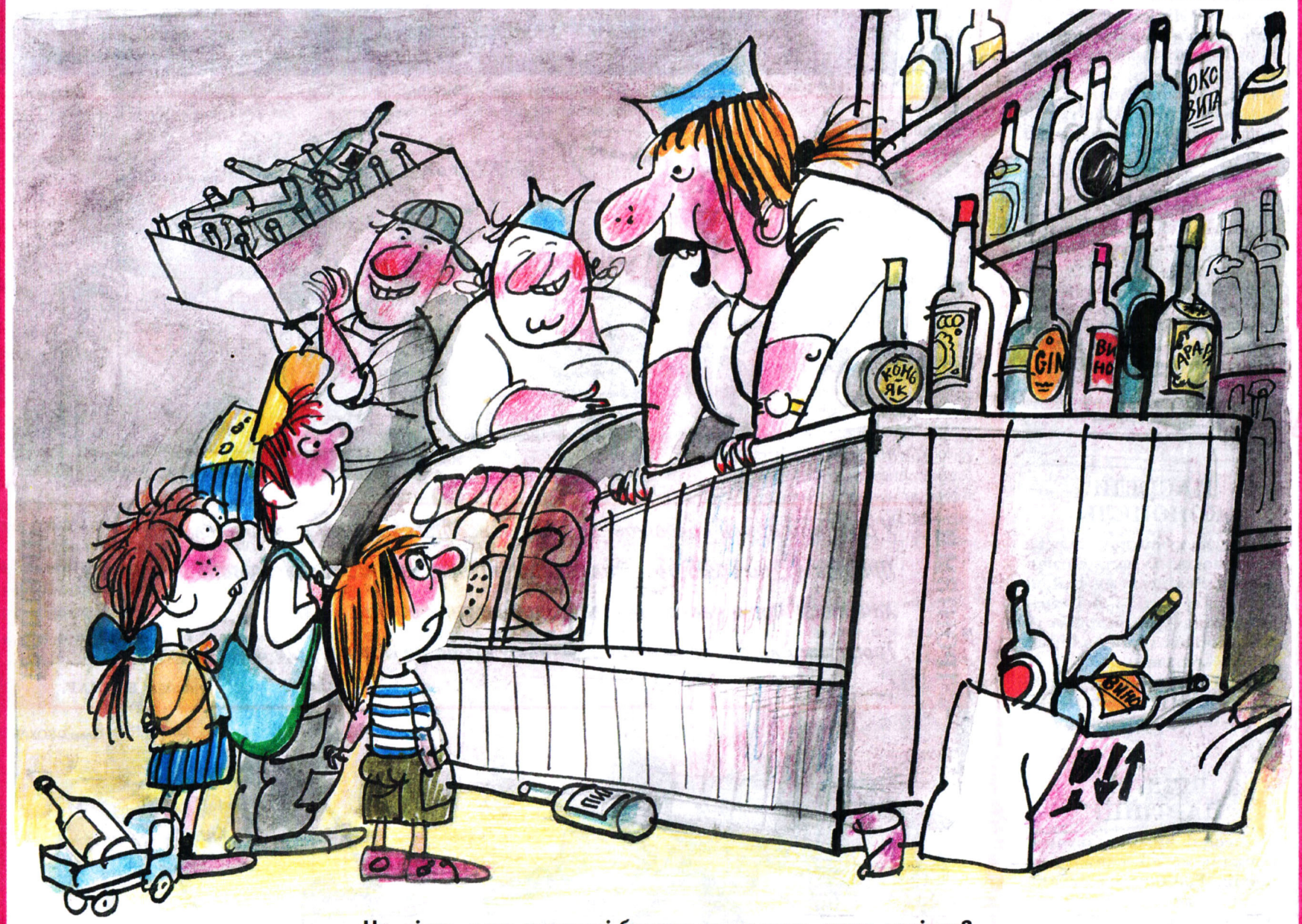

— Ну, дітки, а що сьогодні будемо пити: пиво, вино, горілку?

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

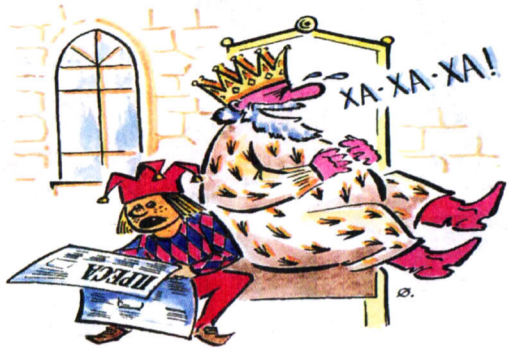

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

ІАП

інформаційне агентство „Перця"

У НОВОБОГДАНІВКУ!

Аби вчетверте не повторилася трагедія на території 275-ї бази ракет і артилерійських боєприпасів, що поблизу села Новобогданівки Мелітопольського району Запорізької області, експерти ІАП пропонують перемістити Генеральний штаб Міністерства оборони і Міністерство з питань надзвичайних ситуацій та ряд інших урядових структур саме в цей населений пункт. Можливо, після цього буде зроблено все, аби тут більше не вибухали реактивні снаряди.

ЦІКАВО

У Ялті на «Алеї гумористів» є пам'ятник портфелю Михайла Жванецького, жилетці Аркадія Арканова. А нещодавно тут встановлено 80-кілограмову бронзову «Люльку Ширвіндта». Ялтинці і курортники, які сюди приїздять, цікавляться: «А чи буде тут колись якось відзначено котрогось з українських сміхотворців?»

НАСІЯЛИ КОНОПЕЛЬ

30 тисяч кущів конопель на площі понад 10 гектарів знищено у Ренійському районі Одеської області. З цієї «трави» можна було виготовити наркотичної отрути на 60 мільйонів гривень.

Та, на щастя, косовиця проходила не за «сценарієм» наркоманів, а співробітників міліції.

ВІДДАНІ ПАРТІЙЦІ?

Сьогодні чимало звучить нарікань на дії майже всіх партій. Громадська організація «Антикримінальний вибір» вирішила організувати у м. Хмельницькому оригінальну акцію. Тому, хто здасть свій партійний квиток, пропонували гречку, сало, цукор, апельсини... Але на харчі обміняло свої партквитки усього четверо хмельничан. Це свідчить про те, що: або у обласному центрі живуть віддані партійці, або їм не було чого здавати. Бо багато партій мають мережу своїх осередків лише на папері.

Ми ще поборемося!!!

Життя в нашому місті стало просто нестерпним через бюрократів. Куди не повернися — скрізь вони. І такі дружні! Будь-яку справу завалять, ініціативу задушать, завзятих охолодять. І роблять це зі знанням справи, ініціативно, із завзяттям.

І ось набридло. Усім набридло. У тому числі й самим бюрократам. І тоді було створено Центр по боротьбі з бюрократизмом.

Щоб діяльність Центру була ефективнішою, вирішили поставити справу на наукову основу, використавши найновіші винаходи в усіх галузях науки. Створили бюро, відділи і підвідділи. Наприклад: відділ по боротьбі з побутовою бюрократією; підвідділ № 7 — боротьба з бюрократизмом серед двірників дев'ятого кварталу четвертого мікрорайону. І т. д. Боротьбу повели комплексно, охопивши всі сторони життя мешканців міста.

Щодня проводили летючки, щотижня — збори, щомісяця — конференції, щокварталу — симпозіуми й колоквіуми, щороку — з'їзди.

І ось результат. Внаслідок діяльності Центру в місті практично не залишилося можливостей для розвитку бюрократії. Найпередовіші з колишніх усвідомили свої помилки, покаялись і перейшли на бік Центру, повівши безкомпромісну боротьбу з тими, хто не усвідомив. Розумні зачаїлися до кращих для себе часів. А невиправні подалися на пошуки іншого міста.

Валерій ЧМИРЬОВ

Микола КАПУСТА

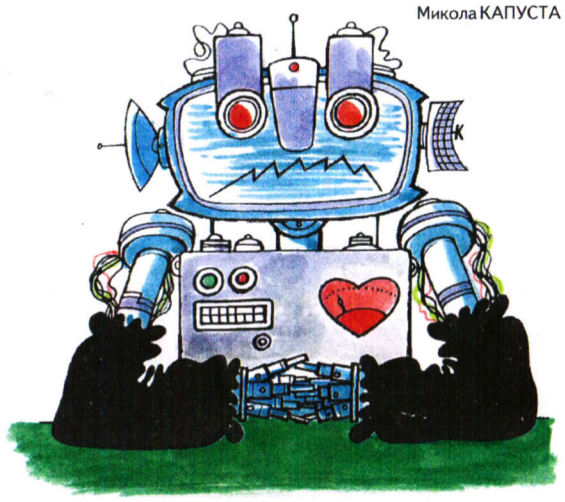

ІРОНІЗМИ

У сімейній драмі чоловікові завжди доводиться грати роль без слів.

Працюємо, не шкодуючи сил, які ще залишилися після святкувань і мітингів.

Хочеться жити чесно, але так, щоб шлунок про це не знав.

Гроші, як і люди: коли вони маленькі, ніхто не дорікає, що вони брудні.

Флоріан БОДНАР.

ІРОНІЗМИ

Олексій КОХАН

Все. Боротьбу з бюрократизмом у нашому місті було переконливо виграно. Хоча окремі розумники подейкують, що життя наше стає нестерпним від діяльності вже самого Центру. Уявляєте, на що замахуються?

А втім, у цій крамольній думці щось таки є. І цілком можливо, що не за горами той час, коли ініціативною групою буде створено нову прогресивну організацію. Ну, скажімо, «Центр по боротьбі з Центром по боротьбі з бюрократією». Чи не правда — звучить!

Так що, ми ще поборемося!

Микола БІЛОКОПИТОВ.
м. Запоріжжя.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

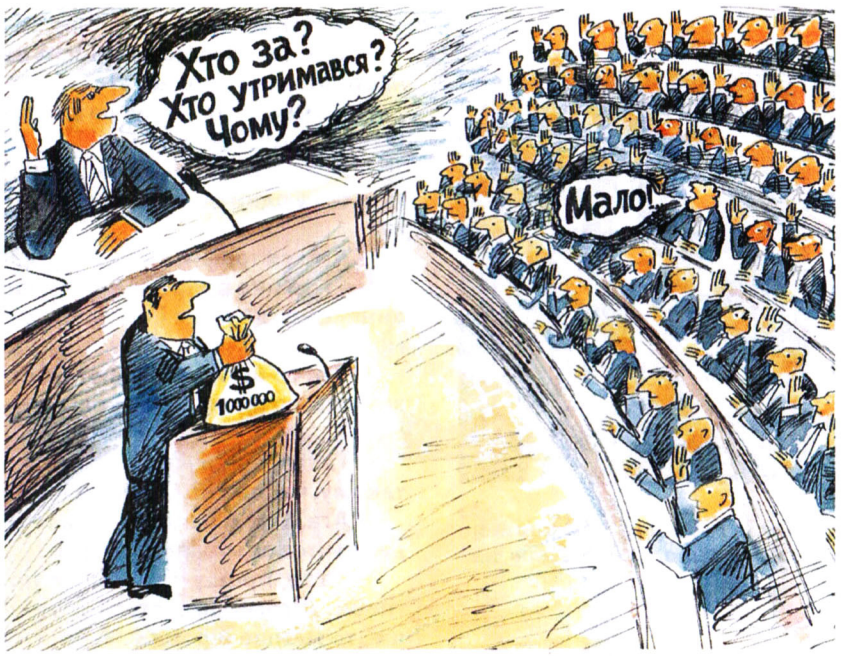

Василь ФЛЬОРКО

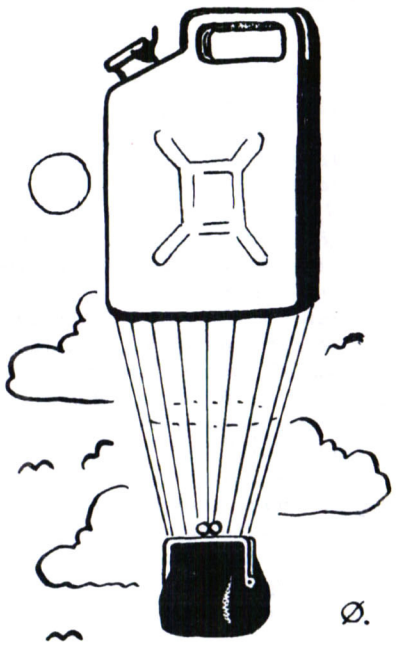

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хочу, щоб моя хатинка стояла посеред Дніпра на острові.

Перчинки

* * *

— Петренко! До тебе дружина!

— Ну і ну! А у вироку про це нічого не написано...

* * *

Один чоловік довго добряче гуляв — вино, дівчата, бари... Друзі дивилися на все це, дивилися, а потім і кажуть:

— Андрію, пора зупинитися, завести сім'ю, дітей... А то перед смертю не буде кому тобі й склянки води подати...

Послухався чоловік. Одружився. Виросли діти, з'явилися внуки, правнуки... Надійшов час помирати. Лежить він. Навколо зібралося усе сімейство. А він дивиться на них сумними очима і думає: «От лихо! А пити ж зовсім не хочеться...»

* * *

Ідуть на рибалку двоє і розмовляють:

— Ти яку рибу хочеш впіймати?

— Кабачка.

— Дивак! Немає такої риби...

— Як це? Ікра є, а риби немає...

Вадим СИМИНОГА

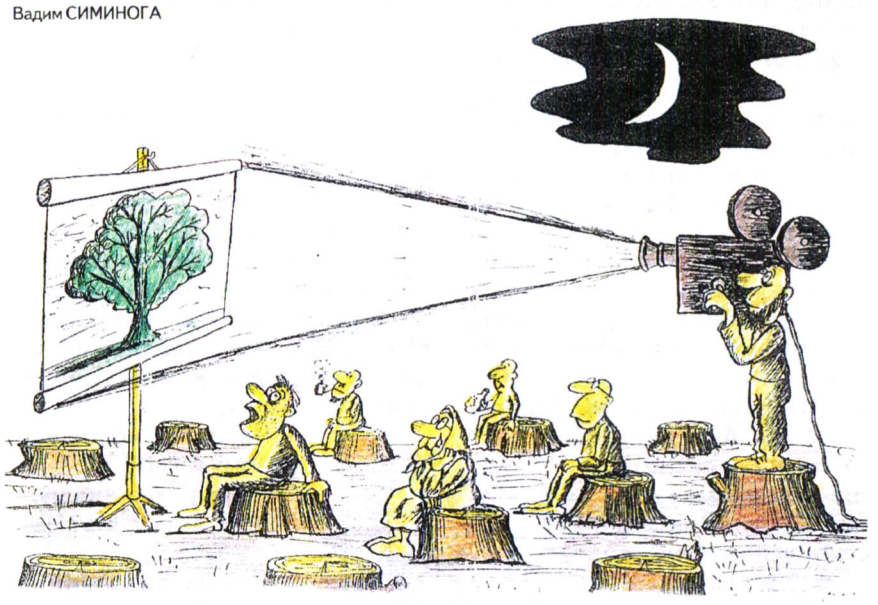

Усмішки з конверта

— Це все зрозуміло, а чому тебе звільнили?

— Через заздрощі. Майже всі думали, що майстер — це я.

Борис ГАЛУЗИНЕЦЬ.
смт Деражня Хмельницької області.

СЛАВА

— Слава Богу додзвонився!

— Який Слава?

ЛОГІКА

— Чим відрізняється жіноча логіка від залізної?

— Жіноча не іржавіє.

МАЙСТЕР

— Андрію, чому тебе майстер звільнив?

— Розумієш, майстер — це такий собі чоловік, котрий швендяє туди-сюди і спостерігає, як працюють інші...

АРГУМЕНТ

У суді жінка гнівно вигукує:

— Я вимагаю, щоб мене розлучили з цим типом! Він здав у приймальний пункт металобрухту усі кастрюлі, а гроші процмулив із друзями у пивбарі.

Чоловік зітхає:

— Я приєднуюся до цього прохання: пропажу кастрюль жінка помітила лише через тринадцять днів...

Любов ТЕРЕШКО.
с. Хавківка Шполянського району Черкаської області.

До 150-ліття від дня народження

ВЕЛЕТЕНЬ ДУМКИ І ПРАЦІ

Івана Франка називають велетнем думки і праці. Він рівновеликий і у своїх віршах, і поемах, і в прозі, і в п'єсах, і перекладах, і в наукових і публіцистичних творах. Про свій народ Іван Якович писав: «Він гноблений, отемнюваний і деморалізований довгі віки, хоч і сьогодні бідний, недолугий і непорадний, але все-таки поволі підноситься, відчуває у щораз ширших масах жадобу світла, правди та справедливості й до них шукає шляхів. Отже варто працювати для свого народу».

Оповідання «Добрий заробок» вперше було надруковано у львівському літературному журналі «Світ» ще у 1881 році. Та коли ви будете його читати, то у вас виникне багато думок і про наших сучасників.

Класика — є класика...

ДОБРИЙ ЗАРОБОК

Я чоловік бідний. Грунту нема й крихтки, всього-на-всього одна хатина та й то стара. А тут жінка, діточок двоє, коби здорові; треба чимось жити, треба якось на світі держатися. Два хлопчики в мене — один чотирнадцяти, а другий дванадцяти літ — пастушать у добрих людей, та й за то мають їду й одежину яку-таку. А жінка пряде, також дещо заробить. Ну, а в мене, старого, який заробок? От піду десь-колись до близького зрубу, наріжу березини та пипнаю мітовки через тиждень, а в понеділок беремо з жінкою по зв'язкові на плечі та й на торг до Дрогобича. Невеликий то з того й заробок, по три, чотири крейцари за мітлу, а панові заплати за пруття, ну, то мало що й лишиться. Але що діяти, треба заробляти, треба, як мож, своїм світом токанити.

Та й що за життя наше! Бульба та борщ, часом деякі крупи та й хлібець, який лучиться: житній, то житній, а ячмінний або вівсяний, то й за то богу дякувати. Ще як літо, то півбіди біда. Чоловік дещо заробить у багатшого: тут роїв у пасіці припильнуєш, там у саду ночуєш, коло сіна та снопів поробиш, а ні, то з саком підеш у потік, рибу деяку спіймаєш або досвіта губ деяких із ліса наднесеш,— ну, а взимі всього того не стає. Що від людей за роботу дістанемо, тим і заносимося, а не раз, то й голодом дебеліємо. От як-то бідні халупники.

Ну, видите, а ще знайшовся добрий чоловік, що позавидів і нашим достаткам! Дістоді-то: забагато,діду, у тебе добра, розтовстієш занадто, розгуляєшся! Так от тобі на! Та й всипав такого, що господи твоя воля!

Слухайте, як то було.

Іду я собі раз містом, мітли, зв'язані докупи, несу на дрючку на плечах, іду та й роззираюся довкола, чи не киває хто на мене або чи не кличе де жінка: «Чоловіче, чоловіче, а почому мітли?» А тут народу довкола, звичайне, торгова днина. Зиркаю я довкола, виджу, іде позад мене якийсь панок, горбатий, головатий, як сова, а очі у нього сірі та недобрі, як у жаби. Іде та все на мене поглипує. Я став, гадаю, може, чого хоче, а він нічого, став собі та й дивиться в другий бік, нібито йому про мене й зовсім байдуже. Іду я далі, він знов за мною. Мені якось зробилося недобре. «Пек тобі, бідо! — гадаю собі,— що то таке?» Аж тут жінка збоку кричить:

— Чоловіче, чоловіче, почому мітли?

— По п'ять,— кажу.

— Ні, як по п'ять? Нате вам три.

— Давай чотири.

— Ні, три.

— Ні, чотири.

Сторгували ми за півчверта крейцара. Я свою в'язанку з плечей, розв'язую собі спокійно, даю жінці мітлу,— аж тут і горбатий панок за мною.

— Почому мітовки продаєте? — питає мене.

— По п'ять крейцарів, паночку,— кажу. — Купіть, мітли добрі.

Він узяв одну, потрібував...

— Так, так,— каже,— нема що й казати, добрі. А ви відки?

— З Манастирця.

— Так, так, з Манастирця. А ви часто мітовки продаєте?

— Ні, не часто. От так раз на тиждень, у понеділок.

— Ага, ага, щопонеділка! А багато так у один понеділок продаєте?

— А як ся трафить, паночку, часом я й жінка попродамо всі, що винесемо, а часом і не попродамо.

— Гм, то ви й з жінкою! Обоє, значить, по такому зв'язкові виносите?

— Та так, прошу пана. Часом по такому, часом і по більшому.

— Ага, ага! А багато так за тиждень мітовок можете зробити?

— Та то, прошу пана, як до потреби. Літом продається їх менше, то менше й роблю. А восени та взимі того товару йде.

— Так, так, розуміється! Бо то, видите, я ліверант до цісарських магазинів, то мені би треба таких мітовок багато, так зо сто. Могли би ви на другий тиждень зробити мені сто мітел?

Я поміркував троха та й кажу:

— Чому ні, зроблю. А де пану донести?

— От тут,— каже пан та й показав на один дім. — Але пам'ятайте, принесіть. Я вам зараз і заплачу. А почому, кажете, одна?

— То вже як пан стільки беруть на гурт, то я спущу танше, по чотири.

— Ні, ні, ні, не треба, не спускайте! Я заплачу й по п'ять!

— Бог най панові дасть здоров'ячко!

— Ну, ну, бувайте здорові! А пам'ятайте, віднині за тиждень приходіть!

Та й з тим словом панок поштильгукав собі кудись, а я лишився. «Ого,— гадаю собі,— якийсь лепський пан, навіть не каже спускати з ціни, а на таку суму мітлів замовляє! Таже то ціла п'ятка буде, господи! А я, прости господи гріха, вже й зачав був зле помишляння на нього мати, як він отак за мною стежкував. Ну, дай йому, господи, вік довгий! Прецінь хоть раз мені добрий заробок трафився!»

Швидко я кинувся за своєю старою. Попродали ми свій товар чи й не попродали, купили солі, сірників, чого там іще нам було треба, та й додому. Кажу я старій, що от так і так, заробок добрий лучився, буде за що й податок заплатити, ще й для неї на зиму підшиття буде. Вона й собі ж зраділа.

— Треба буде,— каже,— взятися обоїм, а то ти сам за тиждень не зробиш усеї роботи. То я вже своє все відложу.

Добре. Отак гуторячи, поспішили ми троха що не підбігцем додому, щоби, бачите, часу не тратити.

Зараз того ж дня прихопилися обоє, як до гарячого борщу. Пруття наносили цілу стирту,— фабрика в хаті! Я гиллі обламую, вона листя обчімхує, аж їй шкіра з долоні позлазила, а я відтак грубші кінці ножиком чехолю, складаю, в'яжу, держаки стружу — кипить робота. Прийшлося до неділі, ціла сотка мітел готова і в зв'язки по п'ять-двадцять пов'язана. Так уже й приладжено, що кожде з нас бере по два такі зв'язки на перебесаги; через плече ужівка, один зв'язок на груди, а другий на плечі звисає. В понеділок беремо ми добрі дрючки в руки, зв'язки на себе — чеши до міста! Спека така, що крий мати божа! З нас цюрком поти ллються, в горлі пересохло, ну, але що робити! Коли заробок, то заробок.

Приходимо до міста, всі люди на нас очі повивалювали. Що то, не бачили ще, щоби хто коли такі великі зв'язки ніс.

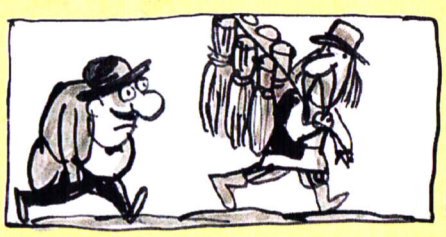

Івана ФРАНКА

— Слухайте, чоловіче,— посмішковуються з нас, а ви де коні продали, що самі фіру пруття двигаєте?

— Чоловіче, чоловіче,— кричать другі,— а в кого то ви березовий лісок купили? Чи ви на продаж лісок березини з бабою до міста принесли? Що хочете за лісок березини?

А ми нічого. Ледве дихаємо, а йдемо, аж очі з голови лізуть. Дав бог, якось ми долізли аж до того дому, де пан казав чекати. Прийшли перед ганок та й телевх оберемками на землю. А самі мов неживі попадали на ті оберемки та й відсапуємо так, що аж язики повивішували. Нема, нема, аж тут вікно скрип, наш панище визирає.

— Ага,— каже,— то ви, чловєчку?

— Так, прошу пана, то я з мітлами.

— Добре, добре, я зараз до вас вийду.

Запер вікно. Ми чекаємо. По добрій хвилі вийшов.

— Ну, що ж ви, принесли мітовки?

— Так, прошу пана, сто, як пан казали.

— Ага, ага, то добре. Але знаєте що, я їх тепер не потребую, возьміть собі, най у вас іще будуть до якогось часу або й можете їх попродати... А мені як буде треба, то я вам перекажу. А тепер нате вам отсей квіток, покажете віітові, то він уже вам скаже, що маєте робити.

— Ба, а то як,— кажу я. — То пан замовили, а тепер не беруть?

— Ні, не беру,— каже він лагідненько,— бо мені тепер не треба. Але ви не бійтеся, я вас не забуду. Ось вам той квіток, нате!

— Нащо мені вашого квітка? Що я з ним ізроблю?

— Возьміть, возьміть,— каже він. — А втім, як не хочете, то як схочете. А тепер ідіть собі з богом!

Я вже, правду кажучи, хотів поставитися до нього з язиком, але він обернувся та й шусть назад до хати. Ми зісталися, мов водою зілляті. А далі що діяти, забрали мітли та й пішли на торг, аби хоть що-то розпродати.

Аж ось так десь за тиждень кличе мене війт. «Що за біда?» — гадаю собі. Приходжу, а війт сміється та й каже:

— Ну, діду Паньку (мене всі звуть дідом, хоть я не такий-то ще й старий), маєш благовісника.

— Якого благовісника? — кажу та й дивуюся.

— А от якого, ади! — та й вийняв папір, той самий, що мені той пан оногди давав, розвернув його та й став читати щось таке, що я ані капиночки не зрозумів, крім свого власного ім'я.

— Ба, та що тут таке сказано? — питаю.

— Сказано, діду, що ти великий багач, по сто мітлів щотижня продаєш, гроші лопатою загрібаєш, та й велено поставити тобі отсю п'явку.

— Яку п'явку? — питаю я, вухам своїм не вірячи.

— Аркушок, небоже.

— Аркушок? Ба, та який аркушок? Для кого?

— Ей, діду! Не чинися глухим, коли тобі не позаступало! Адже ж не для мене, а для тебе! Маєш платити попри домовий ще й заробкового податку п'ятнадцять ринських річно.

— П'ятнадцять ринських річно? Господи! Ба, та за що?

— За мітли! Чуєш, що пан комісар податковий подав тебе на аркушок і каже, що ти по сто мітлів на тиждень продаєш.

Я став, як той, кажуть святий Семен-стовпник, що п'ятдесят літ на однім місці стовпом стояв. Так, як би я чемериці наївся.

— Пане вуйці,— кажу згоді,— я не буду платити.

— Мусиш!

— Ні, таки не буду. Що мені зробите? Що голий за пазуху сховає? Адже знаєте, що на мітлах я й у цілім році ледве п'ятнадцять ринських зароблю.

— Що я маю знати? Пан комісар мусить ліпше се знати! — каже війт. — Моя річ стягнути податок, а не хочеш дати, то я здекутника вишлю.

— Оввa, шліть хоть зараз! У мене здекутник здохне, заки що найде.

— Ну, то продамо хату й грядки, а вас на чотири вітри. Цісарське не сміє пропасти!

Я зойкнув, мов підрізаний.

Олег СМАЛЬ

ІРОНІЗМИ

◆ *«Чи є життя на Землі?» — цікавляться марсіани.*

◆ *Так довго розправляв крила, що для польоту вже не лишилось часу.*

◆ *І зайці бояться, але ж зубами не цокотять.*

◆ *Запитали у вола: «Ярмо не набридло?» — «А хто ж я без нього?» — відповів той.*

◆ *Навіть жінка може інколи помилятися.*

Віктор ВОВК.
смт Коментернівка Одеської області.

Василь ФЛЬОРКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Погляньте, а наш Зайченко влаштувався-таки до Вовка радником!

Євген ДУДАР

Плями на сонці

ІЗ ЖИТТЯ У ЛІСІ

Загальні збори звірів у лісі одностайно ухвалили: «Господарем лісу обрати Ведмедя».

У протоколі зазначалося, що Ведмідь і молодий, і працьовитий, і чесний, і принциповий, і морально стійкий.

І Ведмідь став господарем.

Вже через кілька днів у лісі можна було почути:

— Оце справжній господар. Пішки по лісі ходить. У кожну нору заглядає. З кожним звіром за лапу вітається.

Всі звірі трудилися з ентузіазмом. Старались, щоб у лісі стало ще чарівніше.

Тут п'янило від запаху квітів. В очах рябіло від ягід. Буяла зелень пишних дерев. Пташки співали веселих пісень.

Та ось головний заступник Ведмедя Вовк зібрав адміністративний апарат лісу.

— От що, братці,— гаркнув він,— чи не здається вам, що наш господар живе в надто скромній барлозі? Все ж таки господар лісу. А разом з усіма звірами. Хтось щось побачить, хтось щось почує, хтось щось не так витлумачить...

Того ж таки дня для Ведмедя викопали персональний барліг. Відгородили його від загальножитейської суєти густим колючим терном. Щоб ніхто не порушував його спокою...

Через якийсь час зібрав нараду перший заступник Вовка Тигр.

— Чи не здається вам, шановне товариство, що наш вельмишановний Вовк заслуговує кращої ями, ніж та, в якій він живе?..

Зауваження Тигра всі визнали актуальним і доречним.

Вовкові викопали іншу яму. Вистелили м'яке лігво. Від житейської суєти відгородили колючим і густим терням. Щоб ніхто не порушував його спокою.

Наступні збори зібрав Лис. Заступник Тигра. Він поставив питання руба:

— Тигрові необхідно виділити персональну ділянку й відгородити її від загальножитейської суєти. Бо все-таки Тигр не просто Тигр, а заступник Вовка.

У мальовничому куточку лісових хащ Тигрові виділили ділянку. Обсадили її густим терням. Проклали туди доріжку.

Небавом заступник директора Лиса Бобер доповідав коротко:

— Шановний Лис далі не може жити в такій норі, як усі інші лиси...

Лисові вирили нору на мальовничому пагорбі. Підвели туди потічок. Обсадили ділянку густим глодом...

Про нову хатку на лісовому ставку Бобер подумав сам...

Після того персональні житла й персональні ділянки в лісі з'являлися, як гриби після дощу. Кожен звір відгороджувався від загальножитейської суєти...

Якось Ведмедеві доповіли, що в лісі обмаль ягід, майже нема квітів і, взагалі, сам ліс рідшає і всихає. Звірі не дбають про загальне добро. Тягнуть тільки до своєї нори.

— Звідки все це взялося?!! — заревів невдоволено Ведмідь. — Звідки в мешканців лісу така байдужість до спільного добра? Такі споживацькі настрої?!!

І повелів негайно викликати до себе найбільшого філософа лісу Осла...

Осел довго думав, принюхувався до лісового повітря, прислухався до лісового шепоту й авторитетно доповів:

— Плями на сонці. Все зло на землі від плям на сонці...

Валерій ЧМИРЬОВ

— Чому не ремонтують доріг?

— Наш голова адміністрації любитель авторалі.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

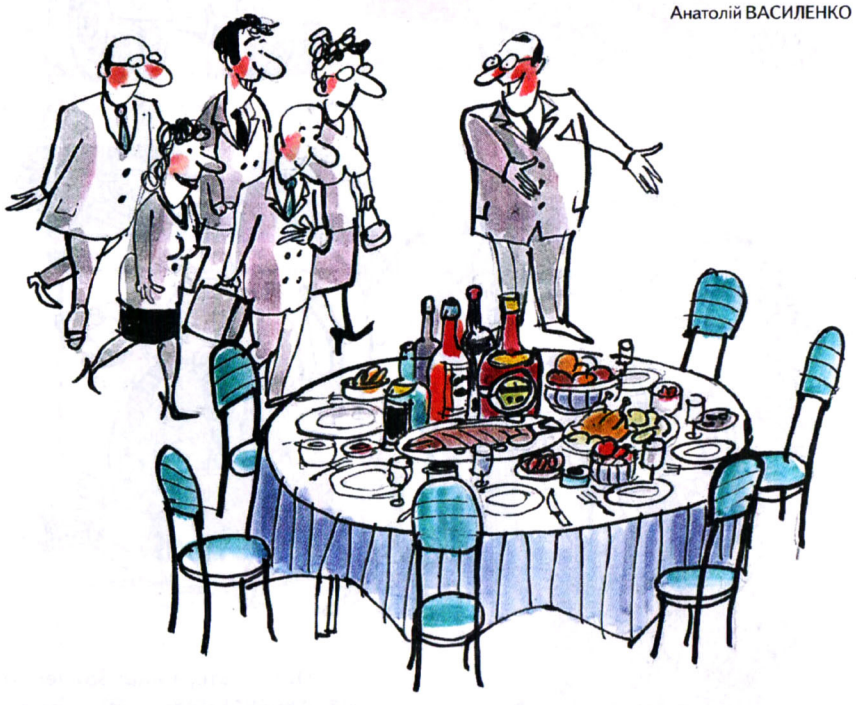

— Прошу до круглого столу!

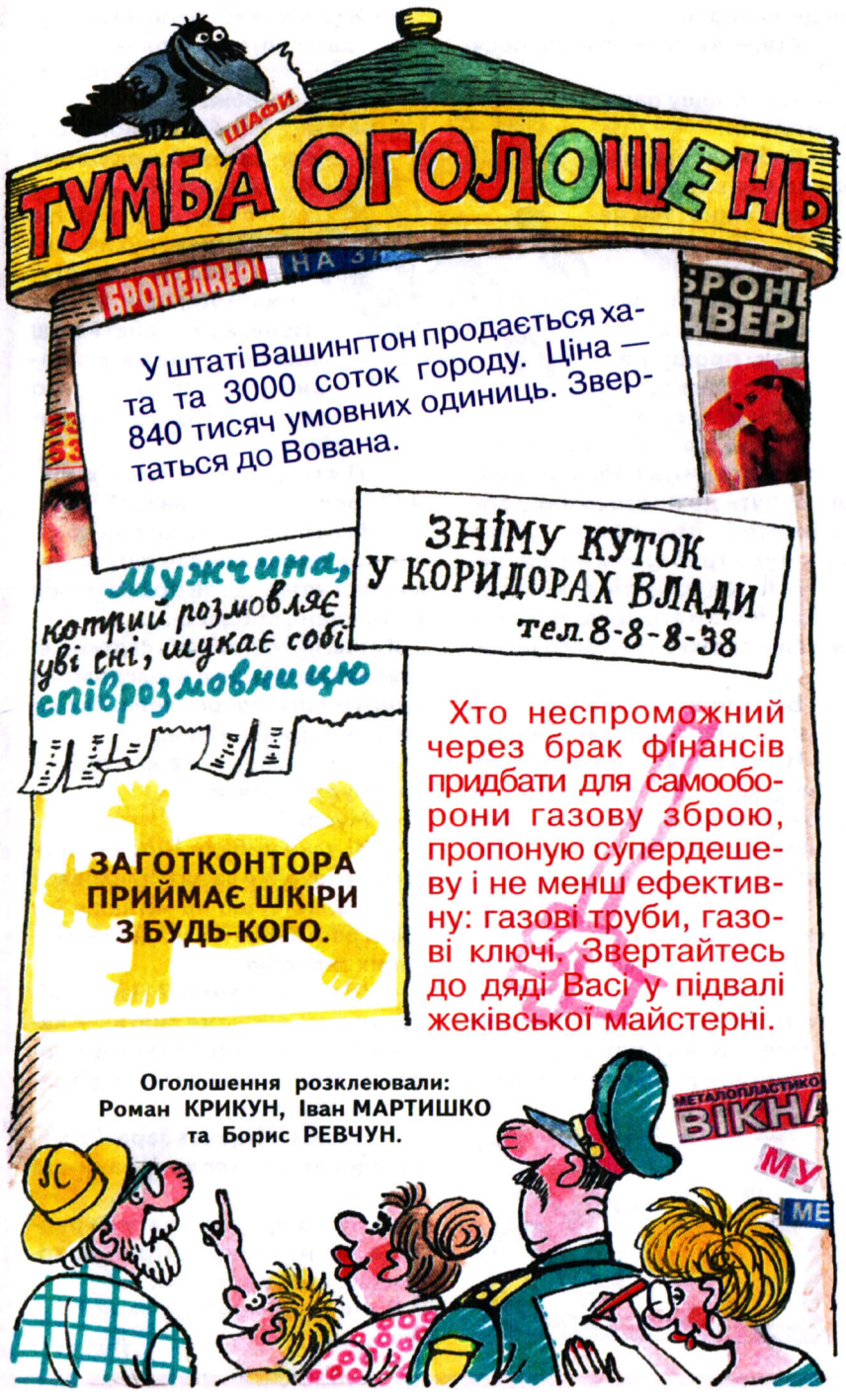

ПРЕЗЕНТАЦІЯ У «ПЕРЦІ»

У нашого давнього і постійного автора з с. Кричильська Сарненського району Рівненської області Леоніда КУЛІША-ЗІНЬКІВА вийшла нова книга — «Баліг не для Пегаса». Здоровимо Леоніда Зіновійовича і запрошуємо вас, шановні читачі, перегорнути кілька її сторінок.

БАБА ЯГА І ПЕНСІЙНА РЕФОРМА

В баби Яги заболіла нога,
Хоче на пенсію баба Яга.
В баби Яги ось записаний стаж:
Тисячу років, ви знаєте, аж.
Баба та хитрою дуже була,
Знала реформу, яка прогула.
Знала, що в місті у нас і в селі
З маком діждались чогось вчителі.
Й не верещала медична сестра:
«Пенсії — слава! Державі — ура!»
Баба папери такі подала,
Ніби державним службовцем була.
Десь подивились й сказали: «Ого! —
Пенсія буде чимала, Яго,
Бо на державній ти службі була —
Воду у ступі так довго товкла».

ПЛАЧ ПО СУСІДУ

Встань, сусіде, із могили
З радістю на серці,
Щоб побачить, як любили
Тебе односельці.
Опанас, який на тебе
Вічно йшов війною,
Очі звівши аж до неба,
Тюпав за труною.
А Марина так ридала,
Так же побивалась,
А колись же, було, стрівши,
Цілий день плювалась.
Про приймака говорила
Твоя теща Теклі,
Що така людина мила
Не буде у пеклі.
Коли б сльози позбирати,
За тебе пролиті,
Скупалися б каченята
В повному кориті.
Все село, повір, ридало,
Що нема вже Петі,
Поминало покійника
Вдома і в буфеті.
Як наслухавсь я про милу,
Дорогу людину,
Захотілось замість тебе
Лягти в домовину.

ТАКА БРЕХУХА

Себе недавно Петя в груди бив
І говорив щасливо до Миколи:
— Казала жінка, розум я пропив,
А я його, повір, й не мав ніколи.

Олексій КОХАН

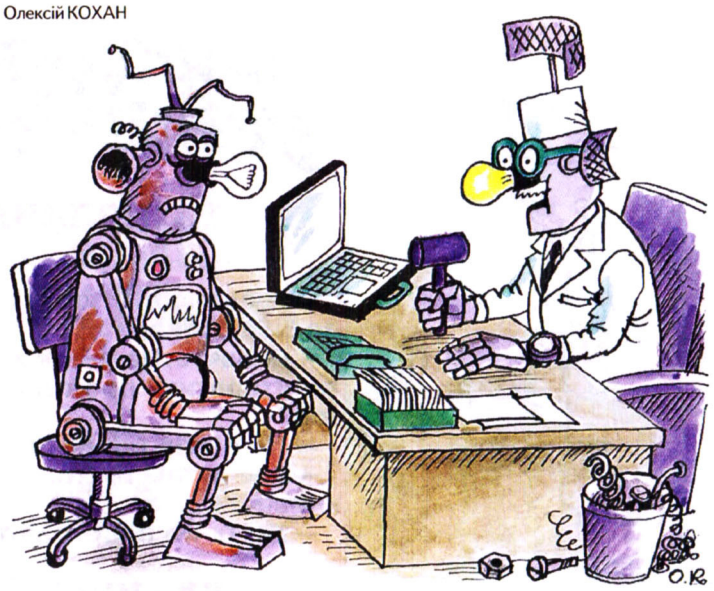

— Ваші залізні нерви проіржавіли...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

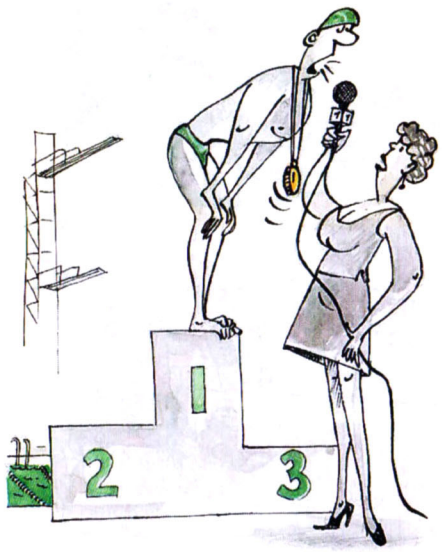

— Де ви навчилися так плавати?
— У воді!

Конвертовані думки

- *Думали — вершки суспільства, з'ясувалося — піна.*
- *Стояв за ідею: хабар у мільйон зелених уже грошима не вважає.*
- *Якщо страус ховає голову в пісок, значить він у нього і в голові.*
- *Найважчим для лідера буває вийти з найближчого оточення.*
- *Песиміст: «Ми безнадійно відстали». Оптиміст: «Ні, надійно!»*
- *Цікаво, скільки ми зекономили на тюрмах для бандитів?*
- *Міф — це історія на замовлення.*
- *Коритолюбці.*
- *Так, проблема висмоктана з пальця. Але ж із вказівного...*
- *Із проекту: «У зв'язку з входженням нашого західного сусіда в блок НАТО перейменувати цю організацію у «Варшавський договір».*
- *Толерантність: «Бандитикам — тюрмочки».*
- *Жереб кинуто. Мимо.*

м. Київ. Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого дивуєшся?! Треба красти побільше, на мільйони, тоді й сидіти буде приємно!!!

Вінегрет із перцем

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Вам яку ковбаску?
— Із м'яса, будь ласка.

Сергій ФЕДЬКО

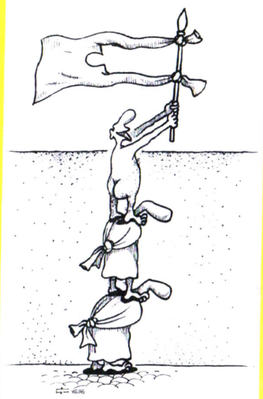

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Віктор ПОПОВ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Валерія Сингаївського)

— Тату, брат просить у тебе грошей на мобільник!

Народні усмішки

П'ЯТА ПОЛИЦЯ ЗЛІВА

Студент-юрист звертається до бібліотекарки:
— Вибачте, де я можу знайти літературу про самогубства?
— На п'ятій полиці зліва.
— Але ж там пусто, жодної книжки нема.
— Бо їх не повертають.

БАЧИШ?

— Звідки в тебе така гуля на лобі?
— Бачиш отой стовп перед входом?
— Бачу.
— А я його не бачив.

КВАЛІФІКОВАНА ПОРАДА

Вислухавши звинувачуваного, суддя каже:
— Дуже невміло брешете. Раджу вам найняти адвоката.

Почула і записала Ліля МЕЛЬНИК.
м. Вінниця.

ПОМИЛКА

— Звинувачуваний, значить, ви кажете, що, залишаючи ресторан, прихопили із собою столовий прибор помилково?
— Так, ваша честь, помилково. Був твердо переконаний, що він срібний.

ВІРНА ПРИКМЕТА

— Чому ти сьогодні не був на роботі?
— А ти звідки знаєш?
— Та вигляд маєш такий, ніби ти недоспав.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

До адвоката прийшла жінка і каже:
— Допоможіть мені розірвати шлюб.
— А маєте для цього вагому причину? — цікавиться той.
— Так. Я — заміжня.

Почула і записала Ганна ДАЦЮК.
смт Базалія на Хмельниччині.

Козацькому роду нема переводу!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Тату, мамо, вітайте! Мене туркам продали!

— Тату, ви там не дуже опирайтеся, а то на ярмарок запізнимося.

— Пане сотнику, ось хто нас зрадив!
— А може, це й не він, а може, це й не зрадив... Він же мені кумом доводиться!

— Ти ж казала будеш чекати, будеш вірною мені!
— Так хіба ж я думала, що ви з походу так швидко повернетесь?

Народні усмішки

СЛУЖИТИМУТЬ УСІ

У військкоматі хлопці проходять медкомісію.
— Верхній рядок бачите?
— Бачу.
— А нижче?
— Бачу.
— А ще нижче?
— Ні...
— В снайпери! Наступний! Верхній рядок бачиш?
— Бачу!
— А нижче?
— Ні...
— У морфлот. Наступний! Верхній рядок бачиш?
— Ні...
— Хитрий!.. У розвідку підеш...

Почула і записала Ганна КАПЛАН.
м. Ариз Одеської області.

ПРО БУТЕРБРОД

На одній із кафедр університету працював доцент Анатолій Павлович. Мав він сина Павла. Паша навчався в цьому університеті, і одногрупники прозвали його Паштетом. Павло батька називав Батоном. Тому одногрупники, коли бачили Павла з батьком, завжди говорили:
— О, бутерброд із паштетом пішов!

Почув і записав Валерій КОВАЛЬОВ.
м. Харків.

МУЗИКА

Бабуся і онук сидять на кухні. Старенька бурчотить:
— Ні, в наші часи музика таки мелодійнішою була...
— Бабусю! Це ж не музика, а зубний лікар працює.

Почув і записав Ігор МАЗНИЦЯ.
смт Вільшанка Кіровоградської області.

НАДІЯ

— Петре, та в тебе ж давно вже нема черв'яків! Гачок на вудці голий, а ти все закидаєш та закидаєш.
— Нічого. Може, ще клюне якась і не голодна риба.

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Євгена Худаєва)

— Потоп закінчився, а Ной ковчегом тепер машини з Японії возить.

Микола КАПУСТА

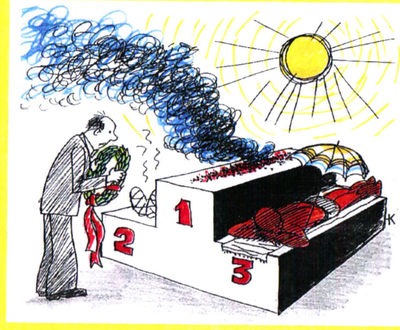

— А де ж чемпіон по загорянню?..

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

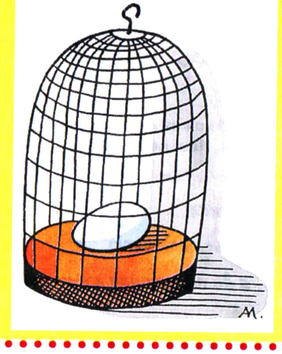

Іван САВЛЮК

Вінегрет із перцем

Вітаємо ювіляра!

Письменника-гумориста, лауреата літературних премій імені Остапа Вишні, імені Федора Маківчука, імені Юрія Яновського, імені І. Нечуя-Левицького й гумористичної премії Одарки і Карася, нашого одноперчанина, Валентина ЧЕМЕРИСА з першим 70-літтям!

ВИДАТНИЙ ЧОРТОПОЛОХ

Бур'яном він стане пізніше, а тоді він був усього лише простим Бур'янцем. І занесло його на город вітром. До речі, він завжди дотримувався кредо: «Вперед, за вітром!»

Отож, вигулькнувши на Грядці, він роздивився: престижне місце, щедрий грунт, багато сонця. І — на видноті. Тож і почав спішно розростатися, закорінюватися, захоплюючи собі побільше простору — так і захопив Грядку.

І невдовзі з Бур'янця став Бур'яном Бур'янищем, таким собі видатним Чортополохом. Тепер керує Грядкою, на якій уже майже нічого більше не росте. І став він таким видатним Бур'яном, таким всемогутнім, що навіть Сапа поштиво перед ним схилялася, а випроставшись, вигукувала:

— З Бур'янищем вперед до нових врожаїв!

І такі Сапи у нас ще є.

Ось чому такі розкішні, справді видатні Бур'янища на наших городах!

КОЖЕН ШУКАЄ ДЕ КРАЩЕ

Жолудь утік із периферії у місто. Влаштувався експонатом на Виставці. Лежить під склом і радіє: сухо, затишно. Ні клятий, ні м'ятий.

— Бррр!..— здригається він, згадуючи землю. — Мокр-ро...

І засох.

А жаль. Не відірвись Жолудь від землі, який би з нього Дуб виріс.

ЯК НЕ СТАРАЮСЬ...

— Ну й щож, що держава? Дак вона ж мене знаєш як обібрала?!

— Але ж і ти її обдурюєш.

— Еге, як не стараюся, як її не обдурюю, а й половини собі не повернув з того, що вона з мене здерла.

З КОРИСНИХ ПОРАД

Виявляється, черевики можуть послужити вам значно довше, якщо не купувати нових.

З ЛЮБОВ'Ю ДО БЛИЖНЬОГО

Канчук із Батогом ганили Нагая.

— Бити треба ніжно, ніжно-о... Як ось я, наприклад,— доводив Канчук. — А він... як уріже, як уріже!.. Що не кажи, без душі лупцює.

— І без любові до ближнього,— підхоплював Батіг. — Це — вчорашній день. Сьогодні бити треба тільки з любов'ю до ближнього. Як ось я, наприклад. А Нагай на це почуття в роботі не здатний. Бо відсталий і не застосовує передових, прогресивних методів биття. Періщить по-дідівському — куди ж воно годиться?

Валентин ЧЕМЕРИС.

Малюнки Валерія СИНГАЇВСЬКОГО

— Манька займається аутотренінгом!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Значить, ми хочемо, щоб кожен «козел» мав вдосталь «капусти». Ну, щоб ви жили, тіпа, добре. Ясно?

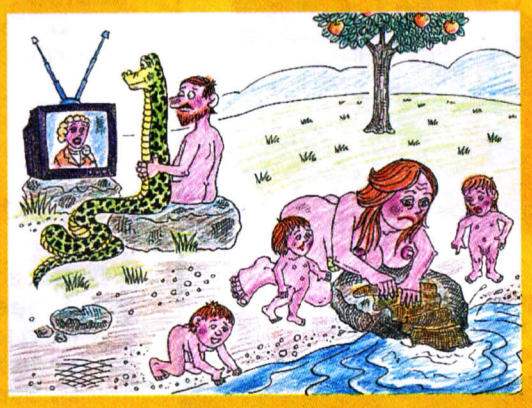

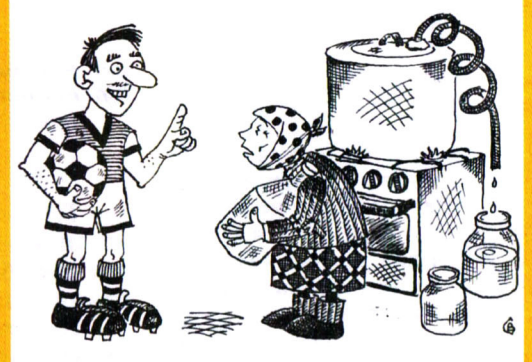

— Бабо, будете спонсором футбольного матчу між командами нашого села і сусіднім?

ПЕДАГОГІЗМИ

- ***Багаж знань не возять на віслюках.***
- ***З педагогічних описок: мучитель-методист.***
- ***Школа готує нас до життя, а до виживання ми готуємося самотужки.***

Леонід ЗАБАРА.

УЖЕ ПОРА

Донька матері під вечір
Мовила тихенько:
— Не пора уже про заміж
Мій подумать, ненько?
Мати зразу сторопіла,
Вдарила у поли:
— Та тобі ж іще ходити
Майже рік до школи!
Викинь геть оті дурниці
З голови, Оксано.
Говорю тобі я, мати:
Заміж, доню, рано.
Донька погляд красномовно
Свій зверта до неба:
— А районний гінеколог
Каже, що вже треба...

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
на Полтавщині.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Олексій КОХАН

— Ми встановимо рекорд по надоях молока!

Недільний день Фениса Івановича

ГУМОРЕСКА

— Денисе, вставай. Ранок надворі давно.

— Чого ти мене будиш? Ну ранок, так що? Сьогодні ранок, вчора був ранок, завтра також буде ранок...

— На автобусній зупинці повнісінько людей із кошиками. Не інакше як по гриби їдуть. Може, й ми швиденько зберемося і собі туди майнемо?

— Оце вигадала! Товктися дві години в автобусі, де кожний силкується своїм кошелем до твоєї печінки дістати, а тоді ще цілий день лазити по горбах без всякої гарантії щось знайти. Та цих грибів на базарі — хоч греблю гати. Піди й купи, якщо так закортіло. А зараз дай мені поспати...

— О Господи, він і досі лежить, лиш на канапу перебрався. Вставай, лежебоко, сонце вже он як піднялося!

— Налякала. Як піднялося, так і опуститься. Закон природи. Ти коли-небудь бачила, щоб було по-іншому?

— Глянь, погода яка славна: на небі ні хмаринки. По радіо передавали, весь день буде сонячно.

— Ха, знайшла кого слухати. Те радіо таке верзе — вуха в'януть: «Опади не передбачаються, можлива гроза». Нібито при грозі дощ уверх летить.

— Грибів сьогодні нам уже не збирати. А давай просто так на природу поїдемо. Посидимо біля річки під вербою. Пам'ятаєш те місце, де ми уперше поцілувались?

— Комарів малярійних погодуємо... Та що малярійні! Там вже певно і спідові кровососи промишляють.

— Ну, до лісу підемо, пташок послухаємо, може, якихось звіряток побачимо.

— А мурахи? Про них ти забула? Ці жовтенькі і чорненькі тріглодити ще зліші від комарів будуть — так пошматують, що відра зеленки потім не вистачить.

— Тоді давай на художню виставку підемо. Ось у газеті написано: «В неділю в Будинку народної творчості відкривається виставка сучасних молодих художників».

— Що ці сучасні можуть? От якби Рафаель чи Ван Гог...

— Ось іще оголошення: «Дегустація французької кухні». А ні, це буде завтра.

— От бачиш, як щось путнє, то завтра.

— В театр можна піти. До нас на гастролі приїхала трупа знаменитого театру.

— Знаю я цих гастролерів, знаю я ці трупи. Склепають нашвидкуруч якусь халтуру і гайда людей обдирати. Не на того напали!

— Матінко рідна, вже вечір близько, а він до сих пір ту канапу мне. Ходімо хоч у парку погуляємо, у містечко розваг заглянемо.

— Ти хочеш, щоб тебе роздягли, згвалтували, ще й на додаток ножичком штрикнули? Ти цього бажаєш? Даруй, але такі розваги мені ні до чого.

— А що як нам до Сидоруків в гості завітати? Вони весь час запрошують. Візьмемо пляшечку, тортик, поговоримо, поспіваємо...

— Ці твої Сидоруки так і чекають, щоб їм хтось щось приніс. Тому так настирно й запрошують. Самі ні до кого не ходять, а сидять вдома і спонсора вичікують. Ця їхня політика і коняці зрозуміла.

— Як мені з тобою важко. Ну не хочеш до Сидоруків, то й не треба. Самі собі невеличке свято влаштуємо: сервіруємо гарно стіл, свічки запалимо, я зготую щось смачненьке.

Але на останню пропозицію дружини Денис Іванович ніяк не прореагував. Посвистуючи носом, він міцно спав.

Володимир БУЧИНСЬКИЙ.

м. Київ.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ПОЛІТИКУМ — кум-політик.

СЕМІНАРІЯ — камера на сім нар.

НАЇВНИЙ — ситий, неголодний.

КРАВЧИНЯ — чиновник-крадій.

КОРМЧИЙ — фуражир.

КАРТУЗ — верховний суддя.

РУДИМЕНТ — рудий міліціянт.

Леонід ЗАБАРА.

ПРАКТИКУМ — практичний кум.

МУЛЯЖ — камінець у черевику.

ФАЗАН — електромонтер.

ПЛАТАН — спонсор.

ПРИЙМАК — екзаменатор.

СМАЛЕЦЬ — закорені-лий курець.

МУДРАГЕЛЬ — гель для втирання в тім'я.

ЖАРГОН — кочегар.

ТЕПЛОХІД — валянок.

ЛІНОТИП — ледар.

ЧАВУН — видавлювач соків.

Іван ТОКАРЧУК.

МАРЧУК — філателіст.

ГАЗЕТА — газова плита.

ПАЦИФІСТ — хвіст свинки.

Олександр НОСЕНКО.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПОЕРЧЕНЯ

ЧИ ВАРТО БУЛО СВАРИТИСЯ?

Індійська народна казка

Один птахолов вирішив упіймати багато птахів, щоб продати їх заморським купцям. Розстелив на траві велику сітку, поклав приманку. Через деякий час налетіло туди чималенько птахів: і лелеки, і голуби, і ворони... Сіли вони і опинилися у пастці.

— Як же тепер нам вибратися на волю? — забідкалися вони.

— Давайте усі разом махнемо крилами! — запропонував лелека. — Може, нам вдасться підняти сітку.

Так і зробили.

Дружно махнули крилами, дружно підняли сітку і... полетіли.

Птахолов побачив їх у небі, побіг слідом: «У сітці різні птахи. Може, вони пересваряться і сядуть на землю?»

Так воно і сталося. Спочатку усі дружно махали крилами, а потім засперечалися: хто більше тягне сітку.

— Ми! — сказали лелеки. — У нас крила великі.

— А ми найдужче стараємося! — завуркотіли голуби.

— А нас найбільше! — закаркали ворони.

Й інші птахи приєдналися до суперечки, перестали старатися, усі ледве-ледве крилами махають... Сітка і опустилася на землю.

А тут і птахолов нагодився. Схопив він сітку з птахами і поніс додому. Там посадив усіх їх до кліток.

Сиділи там дзьобаті і думали: «А чи варто було сваритися?»

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

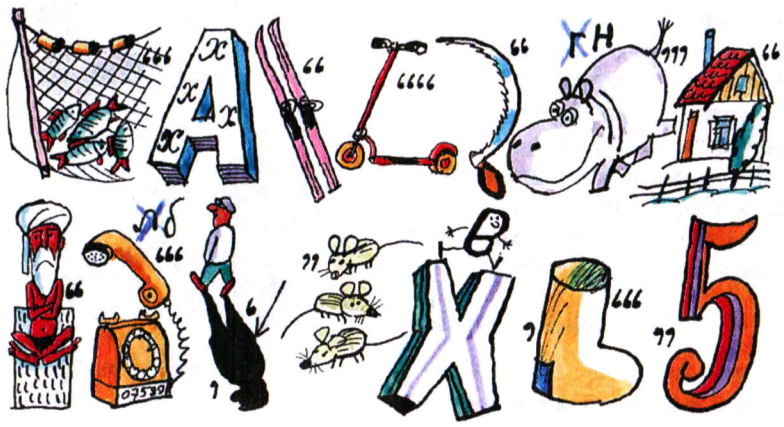

СКОРОМОВКИ

На річці Лука
спіймав рака у рукав.

* * *

Бабин біб розцвів у дощ —
Буде бабі біб у борщ.

* * *

Бобер на березі з бобренятками
бублики пік.

Жменька смішинок

ПИТАННЯЧКО

Шестирічний Сашко вперше в зоопарку.

— Мамо, а коли мавпи перетворюються на людей, їх випускають з кліток?

ЛЕГШЕ

— Сонячним зайчикам живеться краще, ніж звичайним,— замислено каже дівчинка.

— Чому? — питає бабуся.

— Бо немає сонячних вовків.

КУДИ ТОМУ СЕРЖАНТОВІ!

Крокують вулицею солдати. Сержант, чітко карбуючи кожне слово, каже:

— Раз, два, три!

Тут підбігає хлопчик років п'яти й гукає:

— А я вмію рахувати до десяти!

ВИХОВАТЕЛЬКА

Чотирирічна Оля дуже любила гратися з батьками в дитячий садочок. Вона, звичайно, за вихователькy. І раптом серед гри як закричить:

— Діти, діти, швидше несіть горщик, бо вихователька впісяється!

ДЕ ЖИВЕ КАБАН

— Діти хто скаже, як називається місце, де тримають свиней?

— Сарай!

— Це загальна назва, а де кабан живе?

— Кабанет!

Ігор АРТЕМЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ВІДГУК НА КРИТИКУ

Згадуючи світлої пам'яті Федора Юрійовича Маківчука, довголітнього редактора «Перця»

Умістив журнал замітку
Спецкора Федота,
Про те, що в сільському клубі
Завмерла робота,—
Жоден гурток не працює,
Музика не грає,
І ніхто за те безділля
Не відповідає.
А художник до замітки
Ще й додав малюнок:
Двері, замок, павутиння
Сірий візерунок...
Через тиждень одержує
Аж на дві сторінки
Листа гнівного редактор
Від сільської жінки:
«Ви пишете, що гніздиться
В клубі чортовиння,
Вхідні двері змалювали,
Замок, павутиння...
Скажіть мені, добродію,
Чи журнал ваш знає,
Що два роки в нашім клубі
Вже дверей немає?»

Петро СИВОЛАП.

м. Київ.

НЕГАДАНА ЗУСТРІЧ

Уздрів один чоловіка —
і мало не скаче:
— Оце стріча! Здоров, друже!
Як життя, козаче?
Не впізнав тебе одразу.
Знать, будеш багатий. —
Той же йому: — От спасибі:
тепер буду знати.
А од мене ще багатшим
будеш ти, гадаю,
бо я тебе, чоловіче,
взагалі не знаю.

Людмила ЛАРІОНОВА.

смт Котельва на Полтавщині.

ВПАЛО!

Лежав ледар в холодочку,
На небо дивився,
Й так йому схотілось їсти,
Що аж зажурився:
«Ой, який же я нещасний,
Не везе та й годі...
Але ж кажуть, що бувають
Дива у природі!
От, якби мені із неба
Паляниця впала,
А ще краще, щоб із нею
Гарний кусень сала».
Аж тут уздрів над собою
Ворону велику,
А та йому свій непотріб
Ляп! — на саму пику...
Отож лежням надіятись
На небо не треба,
Бо нічого путящого
Не впаде із неба.

Лариса КЕДРОВСЬКА.

м. Бровари Київської області.

Майже з натури

ХТО

— Бабуся питає маленького внука:
— Хто це розбив вікно?
— Мама,— каже той,— але то тато винні.
— Чому?
— Вони пригнулися, коли тарілка летіла в голову.

НЕ БУДЕ

— Миколко! Не грайся молотком! Удариш по пальцях — знов плакати будеш.
— Не буду,— каже малий,— цв'ях Іванко тримає.

ЯК ЖИВЕТЬСЯ

Прийшла мати в гості до заміжньої дочки.
— Ну, як тобі живеться, донечко? — питає.
— Добре, мамо. Дров носити не треба, вони самі за мною літають.

ТАК САМО

Розмовляють дві подруги:
— Мій наречений не може на мене надивитися.
— Ну то й що. У мого теж слабкий зір.

ПАМ'ЯТЬ

— У моєї дружини жахлива пам'ять.
— Що, все забуває?
— Та ні! Все пам'ятає!

Микола ЗУБЧИК.

м. Березне на Рівнинщині.

Андрій САЄНКО

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я з ним як з людиною, а йому все одно до лампочки!

Олексій КОХАН

— Зараз наші учні проходять практичні заняття.

Микола КАПУСТА

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7

Град. Адрес. Ресора. Оратор. Торф. Флот. Лотос. Остов. Товкач. Качур. Уран. Антон. Тонус. Успіх. Піхота. Отара. Рама. Макуха. Кухар. Ринг.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Не хвали сам себе, нехай тебе інші похвалять.

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Спочатку звинувачуваний вперто мовчав, а потім нежда-но всі свої показання почав вперто заперечувати».

«На пустирі одиноко лежав чоловічий труп, який за доку-ментами виявився жіночим».

(Із протоколів).

«За останні два дні помітно поліпшився стан хворого: він почав самостійно протя-гати ноги».

(Із історії хвороби).

«Доступна. Охоче вступає в контакти з відпочиваючи-ми, не принижуючи при цьо-му свою медичну гідність».

(Із характеристики).

Надіслав

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Ми звикли, що свої «автографи» туристи і любителі відпочи-ти на лоні природи залишають на стінах старовинних замків, на віковічних деревах... А художник Василь Фльорко намалю-вав канцелярський стіл, на якому закарбували свої імена усі чиновники, котрі протирали на ньому лікті: Іван Іванович у 1951 році, Михайло Микитович у 1970-му...

Журі, читаючи листи, відзначило, що учасники конкурсу ду-уже «люблять» наших канцеляристів. Тому дісталося на го-ріхи й Івану, й Михайлу, й Гриші... з Гайсина...

Переможцями ж шостого туру стали: **Микола ЧУПРИНА з Ки-єва**, який запропонував такі під-писи: «*Святе місце порожнім не буває*», «*Хто за Василем, лю-ди!*», «*Літопис керівних кад-рів*», «*Станом на 2005 рік ре-кордсменом був Гриша з Гайси-на*», та **Григорій ТИМАР з Гай-сина:** «*Прошу вислати копію столу для встановлення тру-дового стажу*».

Вітаємо! Стола не надішле-мо, а приз отримаєте!

А тепер нове завдання — придумайте підпис до малюн-ка Григорія МАЙОРЕНКА.

Інтерсмішинки

СИЛА ЛОГІКИ

Син-школяр отримав двійку з геог-рафії, бо не знав, де знаходиться Камерун.

— Не журися,— каже йому бать-ко,— зі мною працює один камеру-нець, завтра я його спитаю.

На другий день приходить він увеч-ері додому і каже:

— Сьогодні камерунця не було на роботі. Ану, дай-но атлас та й знай-демо той Камерун.

Розгорнули атлас... Дивиться син — батько розглядає мапу Польщі.

— Але ж, татусю,— занепокоївся школяр,— ти будеш шукати Каме-рун?

— А я його й шукаю. Він повинен десь близько бути, бо камерунець до нас на роботу добирається ве-лосипедом.

ОБРАЗА

Ревнива дружина відомого режисе-ра зі злістю каже йому:

— Я ніколи більше не дозволю, щоб твоя мама ображала мене!

— Мама? — здивувався той. — Та вона ж у Парижі!

— Це не має значення! Сьогодні вранці од неї прийшов лист, адресо-ваний тобі, і я його відкрила.

— Та де ж образа?! — знизав пле-чима чоловік, швиденько пробігши очима той лист.

— А ти прочитай приписку! «До-рога Аліса, не забудь передати лис-та Фредерікові!».

А ТРЕБА...

Син каже матері:

— Більше не піду до школи!

— А то чому ж?

— Бо Сміт знову буде стріляти па-перовими кульками, Біл — жбурля-ти підручники, а Роберт — галасу-вати. З мене досить!

— Заспокійся, сину, треба йти! Бо, по-перше, тобі сорок років, а по-дру-ге, ти директор!

НЕ ЗАВЖДИ

На запрошення колеги Маркус приїхав у Нормандію погостювати. Ще в день його приїзду як задощи-ло, то так і лило безперестанку. На третій день Маркус спитав при-ятеля:

— Скажи-но, тут весь час отакий проливний дощ іде?

— Та ні,— відказав той,— іноді, бу-ва, і сніг падає.

ТАКІ ЧАСИ

Поліцай звертається до злодія, схопленого на місці злочину:

— Чому ви вирішили пограбувати саме цей магазин?

— Бо він найближче, а я не можу надовго одлучитися з дому — знає-те, які тепер часи...

Підготував Д. МИТЮК.

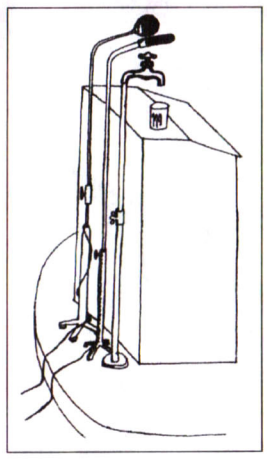

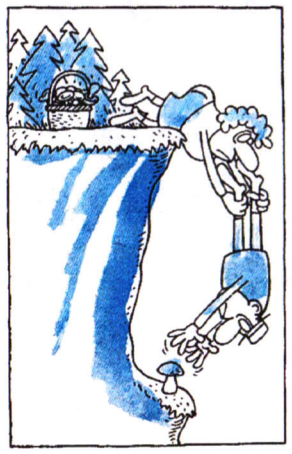

Коли Йозеф зайшов у пивничку з газетою під пахвою, Яно очам своїм не повірив.

— Ти купив газету? — вигукнув він, натискаючи на кожне слово.

Йозеф покрутив пальцем коло чола:

— Ти що, дурний? Та ж за такі гроші можу собі випити мале пиво. Знайшов її на лавочці.

— І що там пишуть? — поцікавився Яно.

— Як завжди,— байдуже сказав Йозеф. — Якийсь п'яний поліцай знов наскочив на когось, знов якийсь банк луснув, хтось украв п'ять мільйонів і звільнили одного міністра.

— А про футбол? — продовжував своєї Яно.

— І не питай,— майже гарикнув Йозеф. — Якби я був на місці нашого центрального нападника, то застрілився б після вчорашнього матчу.

— Якби ти був на місці нашого центрального нападника, то не зміг би застрілитися, бо не поцілив би,— усміхнувся Яно.

— Стара байка,— пробурмотів Йозеф. — Тут пишеться і про серйозніші речі. Здається, Європейський Союз не дуже тішить те, що ми тиснемося туди.

Кало УХРІК

НЕМА ВИБОРУ

— Дурниця,— махнув рукою Яно. — Кому ж вони продаватимуть те, що у них вдома ходу не має?

— А тут хто його купуватиме? — спитав Йозеф. — Безробіття й далі росте і маємо, може, й найнижчу в Європі зарплатню.

— Будемо більше на Захід вибиратися,— з оптимізмом сказав Яно.

— Ага, рихтуй валізи! — підскочив Йозеф. — Нас ніде не хочуть. Якби були інженерами чи дохторами,— то так, а робітників не хочуть.

— Ще й нас захочуть,— не поступався Яно. — Моя жінка теж хотіла інженера чи дохтора, а врешті була щаслива, що вдалося запопасти й мене.

— Шлюби з розрахунку не завжди бувають найщасливішими,— зауважив Йозеф.

— Людина не може бути завжди щасливою,— повчально сказав йому Яно,— досить бути й задоволеним.

— Гадаю, що од шлюбу слід очікувати більше,— не здавався Йозеф.

— Навпаки,— сказав Яно,— слід очікувати менше, щоб потім, коли людина отримає більше, могла би собі втішитися.

— Найліпше було б, якби зовсім не женитися,— заявив Йозеф.

— Нема різниці! — махнув рукою Яно. — Коли один приятель спитав Сократа, женитися йому чи ні, мудрий грек відказав: «Роби як хочеш: женишся чи не женишся — в обох випадках будеш шкодувати!».

Переклад зі словацької.

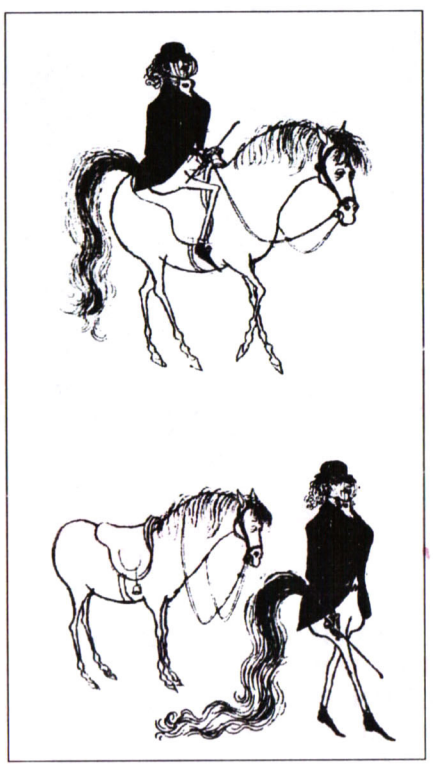

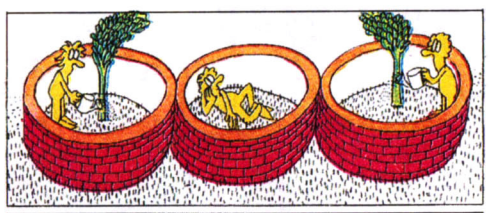

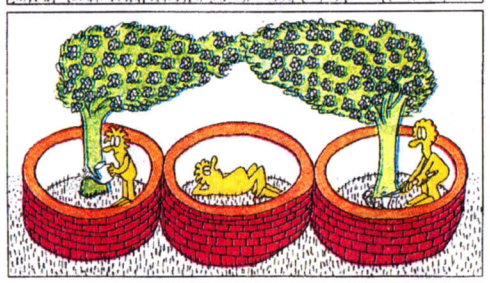

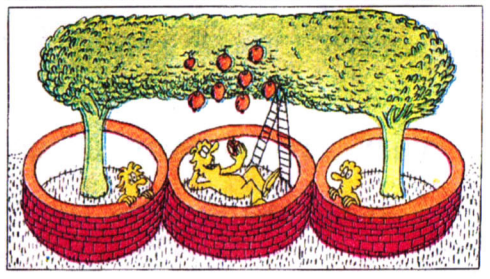

ПЕРЕЦЬ № 8 (1565)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу
«Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ №736
від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного
отримання гонорару прохання
разом із творами надсилати
копію довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера
та вказати дату народження.

Здано до набору 30.08.2006.
Підписано до друку 04.09.2006.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 9340 прим.
Зам. 0110608.
Ціна договірна.
© «Перець» 2006 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
«Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Олексій КОХАН (теми Олексія Кохана, Володимира Адамовича, Леоніда Телятникова)

Індекс 74393

Літо, літечко!..

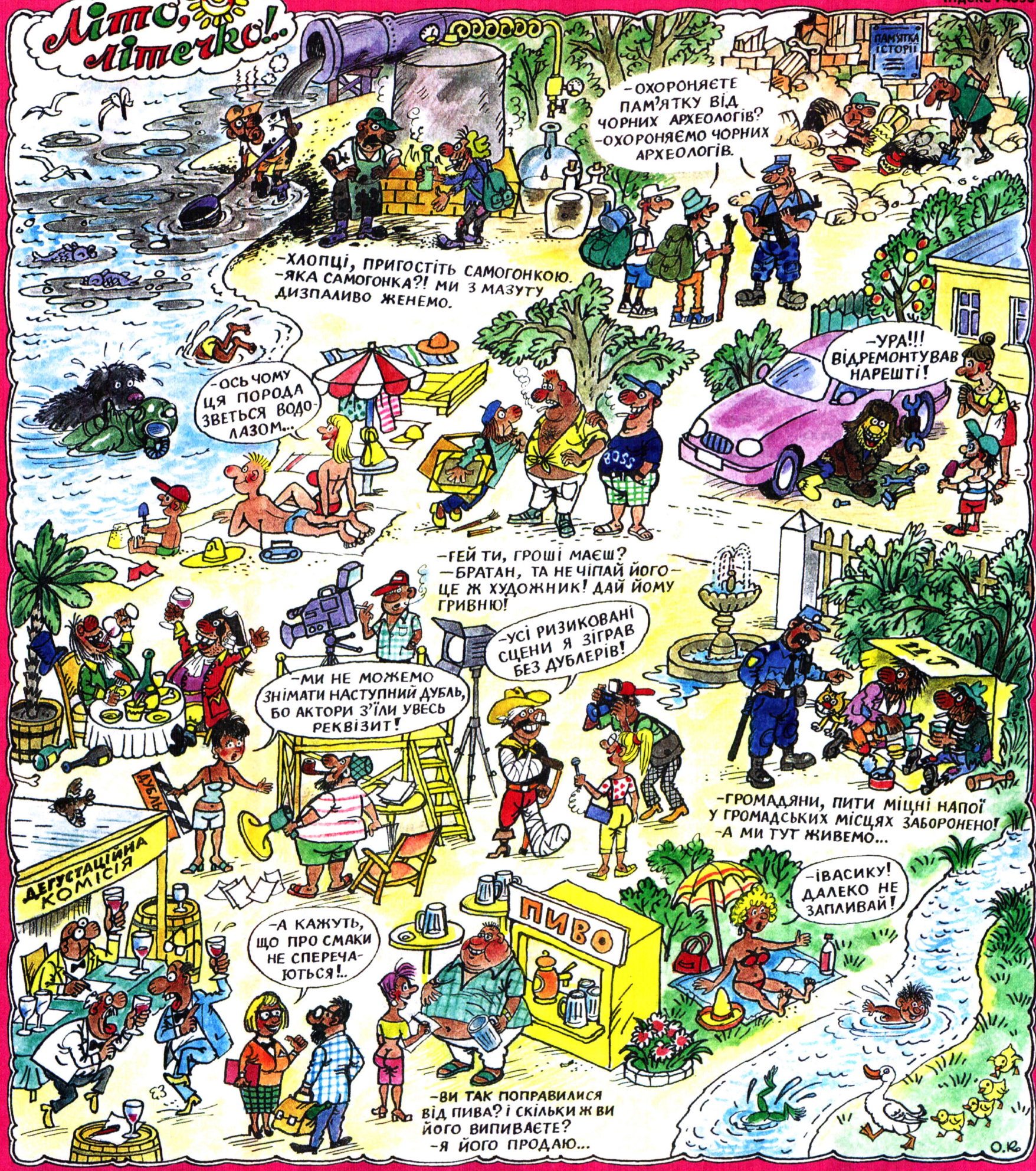

4820012960675 08

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ»,
НАГАДУЄМО: ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ,
У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!